Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 50 Den 13 Dec. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: Signe och A. Walder. | 42 årg. 1925

Jesu födelse.

Luk. 2: 1—7.

Det fanns en gång en rik och mäktig konung i ett land långt bortom stjärnorna. Där var allt ljust och gott, ingen behövde gråta där, för alla ville varandra så väl. Nu skall du inte tro, att detta är en vacker saga blott, nej, det är en stor och härlig sanning.

Ibland brukade konungen se ned till denna jord, där du och jag bo. Han blev inte glad, för han såg så mycket, som kunde göra honom ledsen. Människorna voro stygga vid varandra, ja, de hatade och gjorde varandra mycken skada. Han hade skickat vänliga och goda människor till dem, för att de skulle bli snälla och vänliga mot varandra. Men det tycktes inte hjälpa. De onda talade elaka ord till dessa konungens tjänare, ja, det hände, att de dödade dem.

Man skulle ha trott, att konungen skulle ha sänt svåra straff över denna jord. Det gjorde han nog också för att varna dem. Men när ingenting hjälpte, sade han en dag till sin Fader: "Min käre Fader, du ser människorna därnere på jorden. Jag vet, att ditt hjärta också ömmar för de olyckliga där nere. Jag har tänkt så mycket på dem. Hur skulle det vara, om jag reste till dem? Kanske skulle de då, när jag berättar för dem om Din kärlek, bli goda och vänliga mot varandra."

Ja, så talade den kärleksfulle konungen till sin Fader. Han ville också, att hans ende son skulle fara till detta land.

Och nu hände det underbaraste, som någonsin har hänt. Konungen liksom lade av sig all sin härlighet, ungefär som du tar av dig dina fina kläder. All sin stora makt lämnade han, för härnere skulle han bli som en ringa tjänare. Han menade, att de fattiga och olyckliga då skulle våga att närma sig honom. Och den dagen, som han lämnade det underbara landet, som vi kalla himmelen, då voro änglarnas hjärtan gripna av en salig undran.

Du har väl redan förstått, vem jag berättat om. Det är Jesus, som var konungen. Hade han liknat andra konungar, skulle han kommit till jorden med stor prakt och härlighet, han skulle haft en oräknelig skara av himmelens änglar omkring sig. Men nu kom han i stor ringhet och det knappast någon, som hälsade honom välkommen. Det var först långt efteråt, som människorna kom att tänka på vilken stor och märkvärdig händelse det var.

Allt gick nämligen så enkelt till. Eftersom han skulle komma till jorden som ett litet barn, behövde han en mor, som tog kärleksfull vård om honom. Därtill utsåg Gud en fattig kvinna från den lilla landsortsstaden Nasaret. Säkerligen var hon den bästa mor, Jesus kunde få. Hon hade ett kärleksfullt hjärta, och hon tänkte rena och fina tankar. Du har själv en mor och vet, vad hon betyder för dig.

En dag äro Maria, Jesu moder, och hennes trolovade på väg till Betlehem. Kejsaren i Rom har befallt, att alla skola skattskrivas i den stad, från vilken de hade sin stamfader. Men den mäktige fursten i Rom visste inte, att han den gången gick Guds ärenden. Det var dock Guds mening, att Jesus skulle födas som ett litet barn i det lilla Betlehem. Och vad Gud har bestämt, det sker också, om det än skulle se omöjligt ut för människoöga.

Vi skulle väl väntat, att det största och bästa huset i Betlehem skulle öppnats för den himmelske konungen, när han kom. Men ack, det fanns inte rum ens i det enkla härbärge för honom, som skapat allt. I den enkla krubban fick Maria lägga det lilla Jesus-barnet. På hö och strå ligger han där, och som varje litet barn är han i stort behov av modersvård. Gå fram i din tanke till det lilla barnet, knäpp dina händer och säg ditt hjärtas varma tack, för att han kom till oss!

V. Wikholm.

Kärlek till hemmet.

(Forts. fr. n:r 49)

— Å, Ellen! Får Ellen resa till stan! Då får du resa med tåget! Å, du skriver väl kort till mig då?

— Så, så, barn, lugna er! Det är ju inget bestämt än! Vad säger du själv, Ellen?

Mor såg forskande på sin stora flicka.

Ellen var litet rödare än vanligt på kinderna, men hon sade stilla:

— Om far och mor också tycker så, är det nog bäst jag reser. Jag skall väl försöka göra så gott jag kan.

Så blev det då så småningom beslutat att Ellen skulle fara till K. så fort hon blev litet i ordning.

Någon vecka därefter var allt packat och klart för Ellens avresa. Följande morgon skulle hon begiva sig åstad. Småsyskonen hade funderat ut allt möjligt, som de ville hon skulle köpa åt dem, ty stan var för dem detsamma som allt märkvärdigt i världen. Ingen av dem hade heller varit där; de hade bara hört talas om allt som fanns där.

— Söta Ellen, köp en docka, som jag kan bada, sade lilla Brita.

— Asch, docka! Kurts röst var ringaktande. Vad flickor ändå hava för smak! Tacka vet jag en bil eller en knallpistol eller en båt med segel på eller en — — —

— Håll, sade Ellen leende och lade handen över den lille pratmakarens mun. Inte får jag en sjö att ösa pengar ur i stan heller — möjligen kanske de räcka till en knallpistol förstås.

— Hurra, Ellen! Det blir alltså min julklapp.

En stund senare var det lugnt i huset. De mindre barnen hade krupit till kojs och Ellen var ensam med mor.

— Ellen, sade hon, det är något jag ville du skulle lägga på minnet.

— Ja, mamma?

— Se här, sade modern och gick hastigt bort till strömbrytaren för det elektriska ljuset, som de för någon tid sedan fått in i Björkliden. Ett ögonblick släckte hon ljuset; så tändes det åter.

— Jag ville, min tös, att du skulle tänka dig att just en sådan där ledning med något liknande den elektriska strömmen finnes mellan ditt hem och dig, då du är långt borta. Våra tankar följa dig; ävenså våra böner och jag vet att du också skall mycket ofta och med glädje komma ihåg ditt hem. Men så bliver det kanske så en dag att du frestas göra något, t. ex. gå till ett sådant ställe, som ditt inre säger dig att det strider både mot Guds vilja och dina föräldrars önskan. Då, älskade Ellen, står du färdig att vrida om strömbrytaren, ty jag vet att om du går, så bliver det mörkt i din själ och du känner att något kommit emellan ditt hem och dig. Därför, min flicka, se gärna ett slag då på ljusledningen och kom ihåg mors ord.

— Ja, mamma, jag vill försöka, viskade Ellen.

Följande morgon reste hon till staden.

— — —

Några veckor hava förflutit. I ett rymligt kök i ett av den lilla stadens affärshus återfinna vi Ellen. Hon börjar vänja sig vid det nya levnadssättet och har satt sig in i sitt arbete. Ack, första dagen och den andra med förresten, var hon inte som en fågel i bur? Tittade hon ut genom fönstret var det inte längre den vida utsikten därhemma, utan i stället en stenlagd gata och så husväggen! Hon tyckte bara, hon ville ila hem till Björkliden och säga dem alla därhemma att det inte fanns en så härlig plats i världen som deras eget hem. Men Ellen var en duktig flicka och i stället för att giva efter för denna känsla, tog hon itu med liv och lust i arbetet omkring henne. Hon hade heller ej länge varit i tjänsten förrän hon var väl känd av alla i huset.

— Hör du mor, sade herrn i huset till sin fru då de en morgon sutto vid frukostbordet, det var en skatt till flicka vi fått. Aldrig hava mina skor varit så ordentligt borstade som nu sedan hon kom hit.

— Ja, hon är en präktig tös! Och så alltid glad. Aldrig visar hon en trumpen min, om det också är mycket arbete.

— Mamma, jag vet varför Ellen är glad, sade den 10-åriga Maggie, där hon satt mitt emot föräldrarna. Hon har talat om det för mig.

(Forts.)

Fröjdas, vart sinne, Julen är inne,
Frälsaren kommen är.

Lucia.

Än ruvar mörka natten
utöver land och vatten,
än dröjer morgonen att gry,
än sova de i stad och by.

Då kommer lilla Mia,
i natt är hon Lucia,
och väcker kära far och mor
och systrarna och lillebror.

Hon genom rummen skrider
och låsen sakta vrider,
så vacker är hon som en brud
uti sin långa, vita skrud.

Försiktigt och så sakta
hon går att lågan vakta,
att klart och lugnt den lysa må,
varhelst framåt hon månde gå.

Ljusbärerska, Lucia,
du kära, lilla Mia,
det finns uti ditt hjärtas bo
en låga klar, — din barnatro!

Den gode Guden give
att den för alltid blive
din dyraste och bästa skatt,
ditt ljus, din tröst i sorgens natt!

Kanhända för de andra,
som vid din sida vandra
du blir ett ljusbud även då;
Gud give det må bliva så!

ELLA.

Den gamla julpsalmen.

Det led mot jul och skolbarnen började längta efter jullov och julfröjd.

I den tidiga decemberskymningen kommo tvenne hurtiga skolpojkar gatan fram, livligt samspråkande. De hade mycket att säga varandra, ty trots snöslask och hunger stodo de en god stund och resonerade utanför ett av stadens finaste bostadshus. Äntligen togo de farväl. Den ene, Gösta Mark, sprang upp för den eleganta trappan till sitt hem, medan hans kamrat, Gunnar Lanner, fortsatte vägen fram. Ett bra stycke hade han att gå innan han nådde hemmets port, i det lilla envåningshuset vid en av stadens utkanter.

— — —

Lutad över sitt arbete satt fru Lanner vid fönstret, ivrig att innan mörkrets inbrott hinna avsluta sitt arbete. Trots sin brådska kastade hon då och då en blick ut genom fönstret för att upptäcka sin gosse, som borde vara hemma nu.

Ofrivilligt drog hon en suck, då hon tänkte på sin gosse, som hon höll så innerligt kär. Han var det enda hon hade att leva för sen hon blivit änka, hennes glädje, sällskap och förtrogne.

På sista tiden hade hon dock märkt en förändring hos sin gosse. Han var ej längre så hemkär som förr samt började göra jämförelser mellan sig och Gösta, den rike konsul Marks son.

— Tänk, vad Gösta är lycklig, som får allt vad han vill, sade Gunnar ofta till mor, då hon måste neka honom något.

Ofta hade hon förklarat för sin gosse, att rikedomen ensam ej har kraft att göra människan lycklig. Endast ett förnöjsamt sinne och Guds välsignelse kunna göra oss lyckliga här i tiden.

Förgäves uppräknade hon alla de förmåner de hade framför många andra, men Gunnar slog "dövörat" till. För honom var Gösta Mark den lyckligaste pojke i världen och hans hem, lyckans skimrande guldslott.

Fru Lanner önskade, att Gunnar skulle gå in i Juniorföreningen, där många präktiga gossar bland hans kamrater voro medlemmar, men Gunnar gjorde ständigt undanflykter. Än var det läxorna och än den långa vägen som avskräckte honom.

Det var detta som mest smärtade henne och därför stego bönesuckar ofta och ivrigt upp till Gud.

Att Gösta Mark utkorat Gunnar till sin förtrogne, hade en mycket vanlig orsak. Gunnar, som var en överdängare i matematik, hjälpte ofta Gösta med hans hemuppgifter och vistades därför ofta i konsul Marks hus, där han rönte stor vänlighet.

Och intet ont i det, bara Gunnar ej började känna sig smickrad och överlägsen sina enklare kamrater.

Nu öppnades dörren och Gunnar steg in, röd och varm av den hastiga promenaden.

— God middag, mamma! Jag är gräsligt hungrig. Hoppas vi få något riktigt gott till middag? Åh, pannkaka! Hurra!

— Ja, det är ju torsdag i dag, sade fru Lanner leende.

— Tänk, mamma, nästa torsdag är det julafton. Gösta tror säkert, att han får en kinematograf, som hans pappa köpt i Tyskland, och jag skall få hjälpa honom att sköta den. Vad somliga har det på gaffeln.

— Du har ju pannkaka på gaffeln, min käre gosse, skämtade fru Lanner, och Gunnar måste skratta.

De åto sin middag under glad stämning och sen satte sig Gunnar vid sina böcker, medan hans mor fortsatte med sitt arbete.

Gång på gång såg han upp från boken och tankarna tycktes syssla med något helt annat än tysk grammatik.

— Mamma! utbrast han plötsligt, jag skulle önska att du finge se hur stiligt konsul Marks har det. Där är allting så stort och dyrbart, speglar och kristaller, fina tavlor och mattor så mjuka som den finaste mossa. Tänk, vad julgranen skall stråla i salongen och så många överraskningar där skall bli!

— Jaså.

— Och i år skall två tomtar dela ut julklapparna, den ena skall vara Gösta förstås och den andra får han själv välja.

— Jaså.

— Och jultomtarna få en särskild julklapp om de sköta sig bra — — och det göra de säkert.

— Ja, det tror jag visst.

— Tänk, om den andra jultomten skulle bli jag? Vad skulle du då säga, mamma?

— Att de funnit den bästa jultomten i världen.

— Men allvarsamt, mamma, vad skulle du säga om jag bleve bjuden till konsul Marks på julafton?

Fru Lanner teg ett ögonblick; hon kände ett stygn av smärta, men blott för en sekund.

— Ja, Gunnar, om så vore, måste du väl tacka och gå. Eller hur tycker du själv?

Gunnar sprang fram till mor och slingrade sina armar om hennes hals.

— Och jag som varit så ängslig att du skulle säga nej, ty ser du — — jag är redan bjuden, fast jag ännu ej lovat komma.

— O, mamma, vad det skall bli roligt och tänk så stiligt att han valde just mig till tomte.

Fru Lanner sade ingenting, men Gunnar pratade desto mera om allt det underbara han skulle få vara med om.

— — —

Den kvällen hade Gunnar svårt att somna för bara glädjens skull, men fru Lanner, som satt vid sitt arbete långt efter sen hennes gosse somnat in, kände åter det där lilla stygnet i sitt hjärta.

(Forts.)

Bibelläsning.

för veckan 14—20 dec. enligt Svenska Bibelläsningsförbundets textlista.

14 M. Ps. 68: 16—21. 10,000, 1,000 och åter 1,000.
15 T. Ps. 35: 1—9. Herrens ängel drive dem bort.
16 O. 1 Tim. 3: 14—16. Sedd av änglar.
17 T. Luk. 12: 1—9. Erkänd inför Guds änglar.
18 F. Hebr. 1: 1—14. Alla änglar tillbedja honom.
19 L. Hebr. 2: 5—10. En tid ringare än änglarna.
20 S. Luk. 2: 8—20. Änglarnas sång.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 20 dec.

SMÅBARNSAVDELNINGEN:

Jesu födelse. Luk. 2: 1—20.

Minnesvers: Ty i dag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad, och han är Messias, Herren. Luk. 2: 11.

MELLANAVDELNINGEN:

Änglarnas sång. Luk. 2: 8—20.

Minnesvers: Ty ett barn varder oss fött, en son bliver oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila; och hans namn skall vara: Underbar i råd, Väldig Gud, Evig Fader, Fridsfurste. Jes. 9: 6.

ÖVRE AVDELNINGEN:

Jesu uppståndelse. Matt. 28: 1—10.

Minesvers: Men nu har Kristus uppstått från de döda, såsom förstlingen av de avsomnade. 1 Kor. 15: 20.

Prisuppgifter.

N:r 19, OMKASTNINGSGÅTA.

Ett verktyg jag är, som bör röras med fart,
Av vatten, av ånga, av hand.
Men vänder man om mig, så blir jag en art
Av djur, som vill leva på vatten och land.

N:r 20, IFYLLNADSGÅTA.

. o . e = stad i Japan.
. a . h . n = stad i Tyskland.
. . s . l = stad i Schweiz.
. . r . = flod i Spanien.
. m . r = flod i Asien.

N:r 21, DOLDA STÄDER.

1) Jag tycker om att gå i söndagsskolan.
2) Herman skar av sig ena lillfingret med med en vass kniv.
3) Du ser trött ut, Rosa, gå in och lägg dig.
4) Har du varit på Borgholm i sommar också?
5) Det är nog många som inte får husrum i natt.

N:r 22, DOLDA BERG.

1) Kom Bergström, så gå vi ut och åka skridskor!
2) Håll bara ratten stadigt så går det nog bra.
3) Tora söker i allt att likna sina ideal.
4) Låt oss gå ut och fiska, ty det nappar bra i dag!
5) Hör du Bill, ingen vill åka med dig så länge du kör så fort.

PRISUPPGIFT, N:r 23.

Ur vilken svensk stads namn fås åtta flicknamn och elva gossnamn? Samma bokstav får blott användas en gång i varje namn.

A.-B. Apoteksemballage, Stockholm 1925.